

de til ham for at raadføre sig med ham om et eller andet Troesanliggende, en opstaaet Tvivl, et dunkelt Skriftsted, eller blot for at bede om Tilladelse til at bivaane Familiens daglige Husandagt. Men navnlig mødte de regelmæssigt hver eneste Søndag i Kirken, hvor de forsamlede sig paa en bestemt Plads umiddelbart under Prækestolen og bestandig vakte Forargelse blandt de øvrige Kirkegængere ved at synge selv de allerlængste Salmer uden en eneste Gang at se i Salmebogen.

Pastor Sidenius tilhørte en ældgammel Præsteslægt, der kunde føre sine Ahner næsten helt tilbage til Reformationen. I henved tre Aarhundreder var Kaldet til gejstlig Virksomhed gaaet som en hellig Arv fra Fædre til Sønner — ja til Døtrene med, forsaavidt som disse i mangfoldige Tilfælde havde giftet sig med Fædrenes Kapellaner eller Brødrenes Studiekammerater. Herfra stammede den bevidste Myndighed, for hvilken de Sideniussers Forkyndelse fra gammel Tid var bekendt. Der fandtes Landet over næppe ret mange Sogne, hvor ikke en af Slægten en Gang i Aarhundredernes Løb havde bøjet Sindene til ydmyg Lydighed mod Kristendommens Bud. Naturligvis, — disse mange Kirkens Tjenere havde ikke alle været lige nidkære. Der havde endog været enkelte, temmelig verdsligsindede Herrer imellem dem, Folk, hos hvem en kraftig, gennem Slægtled tilbagetrængt Levelyst